

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **J. M.**, zast. Mgr. Danielem Kauckým, advokátem se sídlem Zlatnická 1582/10, Praha, proti odpůrci: **obec Libomyšl**, se sídlem Libomyšl 71, Lochovice, zast. Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 54 A 206/2018 – 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Černoouse, advokáta se sídlem Lublaňská 398/18, Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byl zamítnut jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016 – územního plánu obce Libomyšl vydaného usnesením zastupitelstva obce ze dne 25. 2. 2016, č. 130 (dále též „ÚP Libomyšl“), který nabyl účinnosti dne 15. 3. 2016.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Stěžovatel je vlastníkem množství pozemků zapsaných jednak na listu vlastnictví č. X, v k. ú. Libomyšl, jednak na listu vlastnictví č. X, v k. ú. Želkovice u Libomyšle. V řízení před krajským soudem uplatnil dva základní okruhy návrhových bodů. První procesní – směřoval vůči postupu při pořízení a vydání ÚP Libomyšl, neboť podle

stěžovatele nebyla veřejnost seznámena s návrhem územního plánu, jeho konečná verze nebyla řádně projednána a předem vyvěšena na úřední desce; stěžovatel byl tudíž zbaven svého práva uplatňovat proti návrhu územního plánu připomínky a námítky. Druhý okruh návrhových bodů se týkal již samotného využití pozemků stěžovatele, resp. jejich neproporcionálního omezení jak v důsledku územní rezervy pro stavbu plynovodu, tak na základě vymezení zastavitelných ploch v k. ú. Želkovice u Libomyšle, pro něž je uvažována čistíčka odpadních vod (dále též „ČOV“), která by vypouštěla vodu do vodoteče vedoucí přes pozemky stěžovatele (ekologickou farmu), kde vodou zásobuje 4 rybníčky.

[3] Pokud jde o první okruh námitek, tak krajský soud podrobně rekapituloval celý průběh porřízení a vydání ÚP Libomyšl a konstatoval, že odpůrce v řízení o územním plánu na veřejné desce vyvěsil všechny listiny, u nichž mu to zákon ukládá – viz § 52 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro nyní projednávanou věc. Nevypověděl-li na úřední desce samotný návrh územního plánu, nepochybil, neboť v souladu s § 172 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl informace, kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že odpůrce své povinnosti zveřejňovat písemnosti na úřední desce dostal a stěžovatel neuvedl žádné konkrétní tvrzení, z něhož by vyplýval opak, ani nenavrhoval k provedení důkaz, který by byl s to tento závěr vyvrátit.

[4] Veřejnost byla s tím, že probíhá řízení o územním plánu, obeznámena, o čemž svědčí mj. i to, že se veřejných projednání účastnila a dotčení vlastníci podávali k návrhu námítky. Ostatně námítky uplatnil dne 25. 5. 2015 sám stěžovatel. Je tedy zjevné, že o probíhající řízení o územním plánu věděl a na svých právech nemohl být zkrácen. Námítkám stěžovatele, které se týkaly: (i) nezakreslení zastavěné plochy se zemědělským skladem (na pozemku p. č. st. X), (ii) doplnění textové části o to, že se na ostatní ploše (pozemcích p. č.: X a X) nachází manipulační zařízení pro chod farmy a (iii) doplnění grafické části o 4 rybníčky v areálu farmy, odpůrce vyhověl. Jiné námítky stěžovatel nepodal a z hlediska zásahů do jeho vlastnického práva, které posléze uplatnil ve svém návrhu u krajského soudu, byl zcela pasivní. Stěžovatel žádné námítky vůči umístění koridoru pro plynovod a ČOV – tedy k otázce proporcionality zásahu do svého vlastnického práva neuplatnil, ač tak učinit mohl. Sám se tak zbavil možnosti, aby tyto námítky byly náležitě vypořádány odpůrcem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl krajský soud; ten se jimi jako první zabývat nemůže.

[5] Na základě toho krajský soud návrh na zrušení ÚP Libomyšl zamítl jako nedůvodný dle § 101d odst. 2 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[6] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vady v řízení o územním plánu. V minimalisticky pojatém odůvodnění kasační stížnosti nejprve stěžovatel odkázal na svůj návrh na zrušení ÚP Libomyšl a v něm uvedenou argumentaci. Dále jen ve stručnosti doplnil, že dle jeho názoru je ÚP Libomyšl

pokračování

nezákonný, neboť nebyl vydán zákonem stanoveným způsobem. Zopakoval, že odpůrce řádně nezveřejnil zákonem požadované listiny a veřejnost nebyla seznámena s tím, jaké změny má přinést nový územní plán, jehož návrh rovněž nebyl zveřejněn na úřední desce. Přisvědčil-li v tomto ohledu krajský soud odpůrci, poukázal stěžovatel na to, že se nevyjádřil k povinnosti zveřejnění i na tzv. elektronické úřední desce; tuto povinnost odpůrce podle stěžovatele nesplnil, přičemž k prokázání možné manipulace s obsahem úřední desky navrhl znalecké zkoumání. Závěrem stěžovatel uvedl, že z důvodu nesprávného zveřejňování na úřední desce se s plánovaným koridorem pro umístění plynovodu seznámil až po vydání ÚP Libomyšl. Proto proti němu nemohl své námitky uplatnit dříve, jak uvedl krajský soud.

[7] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, *in eventum* aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a v souladu s § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. rozhodl i o zrušení ÚP Libomyšl.

[8] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Poznamenal, že stěžovatel pouze opakuje svá tvrzení, aniž by jakkoli polemizoval s právním posouzením krajského soudu v napadeném rozsudku. Odpůrce během řízení u krajského soudu dostatečně popsal a doložil, že proces schvalování napadeného územního plánu proběhl v souladu se zákonem – a to včetně zveřejnění jeho návrhu i pozvánky na veřejné projednání. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze své spekulace a není zřejmé, čeho chce svým tvrzením o manipulování se zveřejňováním dokumentů na webových stránkách odpůrce dosáhnout. Odpůrce připomněl, že sám stěžovatel námitky k návrhu ÚP Libomyšl podal – tzn., že na svých procesních právech zkrácený nebyl. K vymezení územní rezervy pro plynovod odpůrce doplnil, že se jedná o záměr, který přebíral z nadřazené územně plánovací dokumentace, a navíc jej i náležitě zúžil a zpřesnil tak, aby zatěžoval vlastníky dotčených pozemků jen v nejnutnější míře.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úlohou soudu v řízení o zrušení územního plánu nebo jeho části je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet. Ke zrušení územního plánu či jeho změny by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost pořízení a vydání územního plánu. V nyní posuzovaném případě stěžovatel zpochybňoval zákonnost ÚP Libomyšl v zásadě ze dvou důvodů: 1) porušení procesních pravidel a 2) porušení proporcionality – přiměřenosti

právní regulace, a to zejména v důsledku vymezení koridoru pro umístění trasy plynovodu.

[12] Ad 1) Krajský soud neshledal v postupu při pořízení a vydání ÚP Libomyšl žádné vady, které by měly mít vliv na zákonnost tohoto aktu. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí a konstatuje, že na základě předložené spisové dokumentace ověřil následující podstatné skutkové a právní okolnosti věci. V roce 2013 zastupitelstvo obce schválilo zadání územního plánu. Na základě něho pak pořizovatel v roce 2014 zpracoval návrh územního plánu. Posléze – po společném jednání – upravenou a posouzenou verzi návrhu územního plánu, vč. oznámení o konání veřejného projednání, doručil veřejnou vyhláškou ve smyslu § 52 odst. 1 stavebního zákona; konkrétně se jednalo o veřejnou vyhlášku ze dne 13. 4. 2015, která byla vyvěšena dne 15. 4. 2015 a sejmuta dne 21. 5. 2020. Obsahem této veřejné vyhlášky bylo mj. to, že veřejné projednání se bude konat dne „20. 5. 2015 v 17:00 hod. v čp. 111 (bývalá škola)“ a návrh územního plánu je vystaven k nahlédnutí u pořizovatele v kanceláři Obecního úřadu Libomyšl nebo u zástupce pořizovatele Ing. R. P. anebo na www.libomysl-be.cz; současně byla uvedena i telefonní čísla na pořizovatele a jmenovaného zástupce, jakož i poučení o možnosti uplatnit námitky a připomínky.

[13] Právě tato fáze procesu územního plánování je rozhodující (kritickou) fází z hlediska dotčených osob – vlastníků pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, kteří uplatňují své námitky jako privilegovanou formu výhrad, jež nestačí pouze vypořádat (jako připomínky), ale je nutno o nich rozhodnout v souladu s § 53 odst. 1 stavebního zákona. K tomu v daném případě došlo a o všech třech námitkách, které stěžovatel podal dne 25. 5. 2015, rozhodl odpůrce tak, že jim vyhověl – v podrobnostech viz textová část ÚP Libomyšl [kapitola 5], str. 109].

[14] Tvrzení stěžovatele, že o návrhu územního plánu nevěděl, tedy nemůže obstát. Pokud by o návrhu územního plánu opravdu nevěděl, nemohl by podat proti jeho obsahu námitky týkající se zastavěné plochy (na pozemku p. č. st. X), ostatní plochy (na pozemcích p. č.: X a X) a 4 rybníků v areálu farmy stěžovatele. Podobně neudržitelné je též tvrzení stěžovatele, že o návrhu územního plánu nevěděla veřejnost. Jak je zřejmé z předloženého spisu, veřejného projednání se účastnila veřejnost, přítomní připojili své podpisy na prezenční listinu a následně také někteří z dotčených vlastníků uplatnili námitky. To by jistě nebylo možné, pokud by návrh územního plánu nebyl náležitě zveřejněn, a zdejší soud ve shodě s krajským soudem nemá důvod se domnívat, že tomu bylo jinak. Stěžovatel v tomto ohledu zůstal pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení, které neodpovídá tomu, co je obsahem předloženého spisu, jakož i samotného ÚP Libomyšl; z jeho textové části jasně vyplývá, že námitky proti návrhu územního plánu podal nejen stěžovatel, ale i další dotčené osoby, které se s návrhem musely logicky nejprve seznámit – a to na základě jeho zveřejnění způsobem podle § 172 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví: „*Není-li vzhledem k rozsahu návrhu možno zveřejnit jej na úřední desce v úplném znění, musí být na úřední desce uvedeno, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmů se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Úplné znění návrhu včetně odůvodnění však musí být i v takovém případě zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.*“

pokračování

[15] To znamená, že nelze-li návrh územního plánu vzhledem k jeho rozsahu zveřejnit „klasicky“ na úřední desce, na níž se dokumenty vyvěšují v listinné podobě v plném znění, je třeba zde zveřejnit alespoň oznámení o tomto návrhu s příslušnými náležitostmi, z nichž musí být mj. patrné, kde se lze s obsahem návrhu seznámit.

[16] Krajský soud se přitom jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že pořizovatel ÚP Libomyšl povinnosti zveřejnění návrhu územního plánu na úřední desce dostál; avizoval totiž, že je vystaven k nahlédnutí na obecním úřadě anebo webových stránkách obce, tj. způsobem umožňujícím dálkový přístup – viz výše. Současně krajský soud doplnil, že pořizovatel neměl ze zákona povinnost obsah úřední desky archivovat, což stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozporuje a pouze opakovaně uvádí, že územní plán na úřední desce zveřejněn nebyl, resp. že nebyly zveřejněny zákonem požadované listiny – o jaké konkrétní listiny by se mělo jednat, ovšem nezmínil. Vůbec celá kasační stížnost je spíše obecnou kritikou pořizování územního plánu a její nízká úroveň významně ovlivnila podobu přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Platí totiž, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání; obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 – 24, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108).

[17] Jinak řečeno, pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud stížnostní námitky vznášejí toliko v obecné rovině a fakticky se omezují na pouhé vyjádření nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by k nim uvedl též pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o tento případ jde i v nyní posuzované věci.

[18] Nejvyšší správní soud proto pouze ve stručnosti opakuje, že předložená spisová dokumentace a zejména postup samotného stěžovatele v podstatě popírá jeho následná tvrzení v kasační stížnosti. Pokud by nebyl návrh územního plánu zveřejněn, nemohl by ho stěžovatel napadnout námitkami. Smyslem zveřejnění návrhu územního plánu je to, aby se s ním dotčená veřejnost mohla seznámit a uplatnit k jeho obsahu připomínky či námitky, k čemuž v tomto případě došlo. Stěžovatel námitky proti ÚP Libomyšl podal a z jeho zcela obecné a ničím nepodložené argumentace neplynou žádné důvodné pochybnosti ohledně zákonnosti zveřejnění návrhu územního plánu, které by bylo nutno vyvracet např. znaleckým posudkem, jak navrhl stěžovatel. S ohledem na shora uvedené skutkové okolnosti věci považuje Nejvyšší správní soud tento důkazní návrh za nadbytečný, nehledě na to, že ho stěžovatel mohl a měl v první řadě uplatnit u krajského soudu. Nic takového však stěžovatel neučinil, naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, ačkoli dokazování provádí soud výhradně při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud žádné dokazování neprováděl a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Totéž platí i pro rozhodování zdejšího soudu, do jehož kasačního řízení nelze přenášet prvky odvolacího řízení. Ostatně i zákon stanoví, že Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Lze tedy shrnout, že první kasační námitka není důvodná, neboť nebylo prokázáno, že by ÚP Libomyšl byl vydán nezákonným způsobem s vyloučením veřejnosti. Naopak veřejnost byla s návrhem ÚP Libomyšl seznámena, což dokládá jednak samotný postup stěžovatele, který proti návrhu podal námitky, jednak doložená spisová dokumentace – a to nejen ve vztahu k veřejnému projednání návrhu dne 20. 5. 2015, ale i dalšímu (opakovanému) veřejnému projednání návrhu dne 5. 10. 2015 a dne 8. 12. 2015. Všechny těchto tří veřejných projednání se účastnily i některé dotčené osoby (dle doložených prezenčních listin), které – podobně jako stěžovatel – uplatnily námitky vůči návrhu územního plánu, o jehož zveřejnění zákonem stanoveným způsobem na úřední desce nemá zdejší soud důvodu pochybovat.

[20] Ad 2) Jak již bylo uvedeno, stěžovatel vůči návrhu územního plánu podal dne 25. 5. 2015 námitky, kterým odpůrce vyhověl. Jiné námitky stěžovatel nepodal, a proto nedošlo k žádnému relevantnímu posouzení ani rozhodnutí z hlediska proporcionality přijatého řešení ÚP Libomyšl – a sice koridoru pro trasu plynovodu a dvou čistíček odpadních vod, jejichž umístění stěžovatel napadl poprvé až v návrhu u krajského soudu.

[21] Zásada proporcionality zkoumaná coby součást posledního kroku při přezkumu opatření obecné povahy byla akcentována v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, které k soudní kontrole procesu tvorby územního plánu (jeho změny) konstatovalo, že v rámci zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby soud především zkoumá „...zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotýčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřijatelného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře.“

[22] Není to ovšem soud, kdo by měl o naznačených otázkách ohledně proporcionality zásahu rozhodovat tzv. v první linii, jak správně poznamenal krajský soud. Jak bylo zmíněno, úkolem soudu není územní plány aktivně dotvářet; viz bod [11]. Soud by měl zůstat primárně v pozici toho, kdo je garantem zákonnosti, tedy zkoumat porušování předpisů a nemít zájem na jakémkoli zasahování do aktivní tvorby územně plánovací dokumentace, v daném případě územního plánu. Přeneseně řečeno: soud je strážcem či pasivním korektorem procedury vedoucí k územní regulaci, nikoli jejím aktivním tvůrcem; tím je jednoznačně zastupitelstvo obce, jakožto orgán politické reprezentace vzniklý na základě svobodné vůle občanů ve volbách a postupující v rámci práva na samosprávu. Právě zastupitelstvo obce je tím, kdo vydává v samostatné působnosti územní plán, a tuto činnost nemůže soud nahrazovat; totéž platí i pro činnost pořizovatele územního plánu postupujícího v přenesené působnosti.

[23] Řízení před soudem je prostředkem ochrany práv, nikoli nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, č. 2215/2011 Sb. NSS, v němž soud dovodil, že i přes procesní pasivitu navrhovatele lze podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Nicméně úspěšnost takového návrhu je pak dána spíše výjimečně – a to pokud procesní pasivita navrhovatele vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na které poukazuje, jsou závažného rázu a mají dopad na veřejné zájmy.

[24] Přeneseno na nyní posuzovaný případ, nelze než zopakovat, že stěžovatel nepodal námitky proti přiměřenosti připravovaného koridoru pro umístění plynovodu ani proti umístění ČOV. V tomto ohledu zůstal v roli pasivního pozorovatele, potažmo příjemce řešení navrženého v územním plánu, ačkoli jeho aktivní účasti na tvorbě územního plánu objektivně nic nebránilo. Pořizovatel řádně oznámil veřejnou vyhláškou konání (prvního) veřejného projednání upraveného a posouzeného návrhu územního plánu na 20. 5. 2015, vč. poučení o možnosti podat námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Stěžovatel tak byl řádně poučen a rozhodně se nemůže odvolávat na to, že námitky týkající se umístění plynovodu či ČOV podat nemohl, neboť oba záměry byly součástí návrhu územního plánu, jak ověřil zdejší soud z doložené spisové dokumentace. Oba záměry byly uvedeny jak v textové, tak grafické části návrhu územního plánu – zde: konkrétně v rámci výkresu veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a asanací (podle legendy: P01 – koridor pro plynárenství a VT5, VT6 – ČOV Želkovice centrum, ČOV Želkovice sever); bylo tedy jen a pouze na stěžovateli, aby vůči uvedeným záměrům uplatnil relevantní námitky, o kterých by odpůrce rozhodl.

[25] Procesní pasivita stěžovatele nebyla způsobena objektivními okolnostmi a za tohoto stavu by bylo možno jeho návrhu vyhovět toliko v případě závažných důvodů; tyto důvody Nejvyšší správní soud rozvedl v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185, č. 2397/2011 Sb. NSS, s tím, že „...za tyto závažné důvody je třeba považovat porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy“. Uvedené závažné důvody, pro které by i při procesní pasivitě stěžovatele bylo na místě zrušení ÚP Libomyšl, krajský soud neshledal, a proto návrh stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a odkazuje na veškeré individuální okolnosti případu, jakož i na přednesené argumenty stěžovatele; ten v kasační stížnosti kromě výše vypořádaného důvodu procesní povahy, nepoukázal na žádné další porušení kogentních procesních či hmotněprávních norem a ani zdejší soud žádnou zjevnou nezákonnost zvoleného řešení *prima facie* neshledal. V případě obou čističek odpadních vod jde o obecně prospěšné stavby, které vyžaduje plánovaný rozvoj v území Želkovic; obdobně i v případě koridoru pro umístění plynovodu se jedná o veřejně prospěšnou stavbu a opatření, které ÚP Libomyšl navíc přebírá a dále zpřesňuje na základě zásad územního rozvoje Středočeského kraje, jimiž je *ex lege* vázán (§ 36 odst. 5 stavebního zákona).

[26] Za tohoto skutkového a právního stavu věci Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel nevyužil upraveného a posouzeného návrhu územního plánu k uplatnění plnohodnotných námitek o neproporcionálním zásahu do jeho vlastnického práva; v takovém případě je však rozsah soudního přezkumu výrazně omezen, jak vyplývá ze shora citované judikatury, která je v praxi následována (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 – 38, a v něm přehledně uvedenou judikaturu). Stěžovatel se proto nemohl úspěšně domáhat, aby krajský soud tzv. v první

linii přezkoumal proporcionalitu tohoto zásahu. V opačném případě by byl popřen princip subsidiarity soudní ochrany (§ 5 s. ř. s.) a soud by suploval roli odpůrce, což by bylo rozporné nejen s právem na samosprávu, ale i s ochranou právní jistoty ostatních osob, které respektují ÚP Libomyšl a postupují s důvěrou v jeho obsah. Ani druhá kasační námitka tedy není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Ve světle všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Odpůrce měl ve věci úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti stěžovateli, který úspěch neměl.

[29] Obecně sice platí, že povinnost správního úřadu hájit jím vydaný akt u soudu proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován; nic na tom nemění ani to, že územní plán vydává v samostatné působnosti zastupitelstvo obce, neboť celý proces pořízení územního plánu je administrován v rámci přenesené působnosti – tedy jako výkon státní správy. V tomto případě je ovšem pasivně legitimovaným malá obec Libomyšl, jejíž schopnosti kvalifikovaně hájit územní plán před soudem jsou nutně omezené. S přihlédnutím k této skutečnosti, jakož i k procesu pořízení územního plánu a vůbec celé povaze posuzované věci, vzal proto Nejvyšší správní soud jako důvodně vynaložené náklady související s tím, že odpůrce udělil k zastupování před soudem plnou moc advokátovi. Konkrétně se jedná o odměnu zástupce odpůrce a náhradu jeho hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem se tedy jedná o částku 3400 Kč zvýšenou o DPH v sazbě 21%, tj. 4114 Kč. Stěžovatel je tak povinen uhradit odpůrci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu